

ко това въ тия банки, въ тия книги, които оставатъ заобщо ползуване на човѣчеството. Азъ пъкъ ще чета Шекспира, ще чета Гьоте, ще чета Канта, ще чета всички философи, ще отида при тѣхъ да се уча, ще взема поука отъ тия разумни хора, все ще извлѣка отъ тѣхъ нѣщо. Ще отида да чета, да уча отъ книгата на великата природѣ, и отъ тамъ да използвамъ за себе си нѣщо. И дѣйствително, не съмъ дошълъ въ свѣта само да декламирамъ българското стихотворение: „Парице, парице, всесилна царице, съ тебе въ рай, безъ тебе на края!“ Но въ кой рай съ парицата? — Въ човѣшкия рай. Ти, който си въ човѣшкия рай съ парицата, въ Божия рай си на края. Тогава азъ прѣвеждамъ: „Парице, парице, всесилна царице, съ тебе влизамъ въ човѣшкия рай, и съ тебе излизамъ отъ Божия рай.“ Ние, обаче, слѣдъ като се издекламира нѣщо, казваме: туй е глупаво, не е хубаво нѣщо. Не е така. Ние, религиознитѣ хора, по нѣкнѣ пхтъ сме смѣшни, като вземемъ едно важно положение и казваме: азъ слушахъ лекцията на еди-кой си виденъ професоръ. Това е лекция! Отлична е тя, вѣрно е, но за тебе е важно да приложишъ онѣзи методи, които този виденъ професоръ е приложилъ. Туй е, което ще те подигне. Не е достатъчно само да чуешъ неговия гласъ. И Адамъ чу гласа на Бога въ рая: „Адаме, Адаме!“ Но Адамъ се криеше задъ листата на зеленитѣ дървета. Вие много пхти си правите заключения, защо Адамъ мълчалъ. Смѣшно е положението на Адама: Ще направя едно сравнение. Азъ съмъ минавалъ покрай нѣкои гори въ варненско, тамъ хората наоколо, които се занимаватъ